

И нѣщо замъчи чистото детско сърдце на Ненка. И му шепнѣше: „И ти трѣбва да помогнеш! И ти трѣбва да помогнеш!“ ...

Тая нощъ той спа неспокойно.

На другия день, недѣля, Ненко излѣзе още преди обѣдъ, като криеше нѣщо подъ окърпеното си палто. Отиде въ една малка градинка въ срѣдата на града. Тамъ играеха много деца съ родителитѣ си. Ненко раз-

твори палтото си и отъ тамъ скочи право предъ една купчинка весели деца кученцето Гальо. То заскача около Ненка и децата и радостно скимтѣше.

— Гальо, тука! Слушъ!

И Ненко изкара съ Галя всичкитѣ майстории, на които го бѣше научилъ. Децата ги бѣха заградили и съ радостни подвиквания гледаха играта. А задъ тѣхъ стоеха тѣхнитѣ майки и бащи, сѣщо тѣй любопитни да гледатъ, какъ се забавляватъ децата имъ.

Когато Ненко и Гальо свършиха, едно хубаво облѣчено момченце дръпна ржката на Ненка и рече:

— Батко, дай ми това кученце, — и посегна съ ржка къмъ Галя.

Бащата на момченцето се приближи до Ненка:

— Продавашъ ли го?

— Продавамъ го.

Бързо се споразумѣха. Ненко си получи паритѣ, даде кученцето на баща-

та и бързо избѣга, за да не гледа насълзенитѣ очи на малкото си другарче.

*

На другия день въ общината, предъ комисията, която